

ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา: ศึกษากรณีการใช้คำและการสร้างประโยค

Common Errors in Thai Writing Made by Cambodian Students, Burapha University: A Case Study of the Use of Words and Sentences

จิตตภา สารพัฒน์ก ไชยปัญญา (Chittapa Sarapadnuke Chaipunya)¹

Received: December 14, 2018

Revised: February 22, 2019

Accepted: March 12, 2019

บทคัดย่อ

ผลการศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการสร้างประโยคในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย และการใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ ได้แก่ การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง การสลับตำแหน่งคำในประโยค การวางคำวิเศษณ์บอกเวลา หรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม และการวางคำวิเศษณ์บอกเวลา สลับกับคำอื่น ข้อผิดพลาดด้านการสร้างประโยค ได้แก่ ประโยคที่มีความหมายไม่ชัดเจน ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน และประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค สาเหตุของข้อผิดพลาด เช่น การขาดความรู้เกี่ยวกับชนิดและหน้าที่ของคำ อิทธิพลของภาษาแม่ การขาดความรู้เรื่องโครงสร้าง

¹ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ของประโยค และลำดับการเรียงคำในประโยค ส่วนแนวทางในการแก้ไขทำได้โดยสอนให้นิสิตรู้จักชนิดและทำหน้าที่ของคำในภาษาไทย ให้ความรู้แก่นิสิตในเรื่องโครงสร้างของประโยค ควรอธิบายให้นิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ และฝึกให้นิสิตแต่งประโยคภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดในการเขียน, การใช้คำและการสร้างประโยค, นิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา

Abstract

This research aimed to study the common errors of spelling in Thai writing made by Cambodian students, Burapha University and to analyze the causes of the errors including the problem solving strategies. The results revealed that the spelling errors in lexical level consisted of 4 categories including errors on parts of speech, words with wrong definitions, words carrying no meaning, and fewer or more words than the actual usage. The errors on word order included wrong modifiers, mix-up of word order, wrong adverb of time or adverb of frequency, and mix-up of adverb of time and other words. Errors on sentence level consisted of ambiguous sentence, incompliant sentence, and the sentence losing its significant parts. Causes of the aforementioned errors were the lack of knowledge on parts of speech and duties of each word, mother tongue influences, lack of knowledge on sentence structure and word order. Guidelines to correct these errors included lessons on parts of speech and word duties, provision of knowledge on Thai sentence structure and word order, solid explanation on similarities and differences of Thai language and the students' mother tongue and regular practice of Thai sentence writing.

Keywords: Common Errors of Thai Writing, the Use of Words and Sentences, Cambodian Students, Burapha University

บทนำ

มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นสถาบันการศึกษาในกำกับของรัฐที่มีนิสิตชาวต่างชาติเข้าเรียนเป็นจำนวนมาก นิสิตเหล่านี้เป็นนิสิตในโครงการความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยบูรพากับมหาวิทยาลัยที่อยู่ในภูมิภาคเอเชียรวมถึงมหาวิทยาลัยในประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เกาหลี ญี่ปุ่น เวียดนาม กัมพูชา อินโดนีเซีย นิสิตต่างชาติในมหาวิทยาลัยบูรพามีทั้งที่มาศึกษาในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยบูรพาได้รับนิสิตในโครงการพัฒนาครูอาชีวศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ (Dual system) ของราชอาณาจักรกัมพูชาเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี จำนวน 28 คน โครงการดังกล่าวนี้ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประธานโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชาด้านการศึกษา โดยมีผู้รับผิดชอบโครงการ คือ กระทรวงศึกษาธิการเขาวชนและกีฬา ราชอาณาจักรกัมพูชา คณะกรรมการดำเนินการโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชาด้านการศึกษา และมหาวิทยาลัยบูรพา โดยนิสิตกัมพูชาที่เข้าร่วมโครงการทั้ง 28 คน ได้เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเสริม ก่อนจะแยกกันเข้าศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ วิชาภาษาไทยที่นิสิตกัมพูชาได้เรียนมี 2 รายวิชา คือ วิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาไทย และวิชาสนทนาภาษาไทย ในชีวิตประจำวัน รายวิชาละ 30 ชั่วโมง

จากการทดสอบทักษะการเขียนภาษาไทยเบื้องต้นพบว่า นิสิตชาวกัมพูชากลุ่มนี้มีทักษะการเขียนภาษาไทยที่ใกล้เคียงกัน และพบข้อผิดพลาดในการเขียนหลายลักษณะ แม้ว่าผู้สอนได้ช่วยแก้ไขและอธิบายข้อผิดพลาดนั้นแล้ว ในบางครั้งข้อผิดพลาดในลักษณะเดียวกันก็กลับเกิดขึ้นอีก ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์สอนนิสิตต่างชาติตระหนักว่าการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้ที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่เนื่องจากผู้เขียนต้องมีความสามารถในการสะกดคำ การใช้คำ การเรียบเรียงถ้อยคำ รวมถึงการแต่งประโยคให้ถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายให้ชัดเจนตามที่ตัวผู้เขียนต้องการ นอกจากนี้ ยังต้องมีความรู้ด้านระเบียบแบบแผนของภาษาที่เขียนอีกด้วย ซึ่งสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนมีหลายประการ โดยเหตุผลประการหนึ่งอาจมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

ดั่งที่ศรีวิไล ดอกจันทร์ (อ้างถึงในพาน จงบินท์, 2552, หน้า 1) ได้กล่าวไว้ว่า ตามทฤษฎีของนักภาษากลุ่ม Structuralist และนักจิตวิทยา กลุ่ม Behaviourist เชื่อว่า ความยากของการเขียนภาษาที่สองขึ้นอยู่กับความแตกต่างของภาษาที่สองนั้นกับภาษาแม่ กล่าวคือ การเรียนภาษาที่สองนั้นผู้เรียนมักจะเปรียบเทียบภาษาที่ตนเรียนกับภาษาแม่ของตนเอง ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้พบข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตต่างชาติอยู่ไม่น้อย

สำหรับการเขียนของนิสิตกัมพูชาที่สังเกตได้ในเรื่องต้น พบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ เช่น ผมยินดีมากซึ่งมาถึงประเทศไทยที่หนึ่ง (ผมดีใจมากเมื่อมาถึงประเทศไทยครั้งแรก) หรือน้องชายเป็นธนาคาร (น้องชายทำงานธนาคาร และการสร้างประโยค เช่น ถ้าเพื่อนทุกคนมีโอกาส คุณอาจไปเที่ยวอยู่ที่จังหวัดของดิฉันคือสบายใจเยอะ ๆ นะคะ (ถ้าเพื่อนทุกคนมีโอกาส คุณอาจไปเที่ยวที่จังหวัดของดิฉัน คุณจะมีความสุขมาก ๆ เลยค่ะ) หรือ แต่ก่อนผมไม่อาจพูดภาษาไทยได้ไม่ แต่ตอนที่ได้พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้นิดหน่อย (แต่ก่อนผมพูดภาษาไทยไม่ได้ แต่ตอนนี้พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้นิดหน่อย)

จากข้อผิดพลาดด้านการเขียนของนิสิตกัมพูชาที่ผู้วิจัยสังเกตเห็นดังที่ยกตัวอย่างข้างต้น ประกอบกับยังไม่มียานวิจัยที่ศึกษาข้อผิดพลาดในด้านการเขียนของนิสิตกัมพูชามาก่อน ผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพาด้านการใช้คำและการสร้างประโยคว่ามีข้อผิดพลาดในลักษณะใดบ้าง มีอะไรที่อาจเป็นสาเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดนั้น และแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดจะทำได้โดยวิธีใด เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตต่างชาติโดยเฉพาะนิสิตชาวกัมพูชา ซึ่งผู้สนใจอาจนำผลการศึกษาไปใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการจัดทำแบบเรียนเสริมด้านทักษะการเขียนสำหรับนิสิตชาวกัมพูชาที่เรียนภาษาไทย ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนิสิตชาวกัมพูชาที่เข้ามาศึกษาในประเทศไทยในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการสร้างประโยคในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา รวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น

การทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า มีการวิจัยที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาติต่าง ๆ ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาไทยของนิสิตต่างชาติ ได้ดังนี้ ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาว ได้แก่ งานวิจัยที่ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวมีข้อบกพร่องด้านการสะกดคำมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมาย และการเรียงประโยคไม่ถูกต้อง สาเหตุของข้อผิดพลาดแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ สาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาแม่ สาเหตุจากความยากของภาษาไทยเอง และสาเหตุจากความผิดพลาดของนักศึกษาเองในการพัฒนาการใช้ภาษา

ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามพบ 1 เรื่อง คือ งานวิจัยของฟาน จองบินห์ (2552) ที่ศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 ผลการศึกษาพบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้วรรคตอน โดยมีข้อบกพร่องด้านสะกดการันต์มากที่สุด ข้อบกพร่องที่พบรองลงมา คือ ด้านการใช้ประโยค ด้านการใช้คำ ส่วนสาเหตุที่นักศึกษาเขียนภาษาไทยบกพร่อง คือ การไม่รู้หลักภาษาดีพอ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่รู้ความหมายของคำ การเขียนตามการออกเสียง อิทธิพลของภาษาแม่ และความแตกต่างทางด้านโครงสร้างภาษา

สำหรับการศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีปรากฏในงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ด้านการพูดและการเขียน ผลการศึกษาในด้านการเขียนของนักศึกษาจีนพบว่า มีความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมา คือ การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิด (ชนิกา คำพุด, 2545) งานวิจัยของนิภา กุ้พงษ์ศักดิ์ (2555) ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนมากที่สุด รองลงมา คือ ทักษะการอ่าน ทักษะการพูด ทักษะที่มีปัญหาน้อยที่สุด คือ ทักษะการฟัง และงานวิจัยของปณิธาน บรรณาธรรม (2555) ศึกษาเรื่องนักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย โดยศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยยูนนาน นอร์มอล ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ การสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน โดยสาเหตุที่นักศึกษาจีนเขียนภาษาไทยผิดพลาดพบว่ามี 7 ประการ คือ การขาดความรู้เรื่องหลักภาษา รูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกัน ออกเสียงผิด ยึดแนวเทียบผิด ไม่ทราบความหมายของคำ เคยชินกับหลักไวยากรณ์เดิม และการมีคลังคำจำกัด ส่วนแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียน มี 7 ประการ คือ สอนการเขียนให้สัมพันธ์กับการฟัง พูด และอ่าน ปลุกฝังให้เห็นความสำคัญของการสะกดคำที่ถูกต้อง จัดแสดงคำที่มักเขียนผิดให้เห็นเป็นประจำ สอนหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง จัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีลักษณะคล้ายกัน ผึกทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ

งานวิจัยที่ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี เช่น การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีชั้นปีที่ 3 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำและความสามารถเฉลี่ยในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการเขียน ความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการพูด และความสามารถในการฟัง (จงบก แซ, 2543) นอกจากนี้พบว่า มีงานวิจัยที่ศึกษาอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการเขียน

ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า ภาษาแม่เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีค่อนข้างมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุใหญ่ ๆ 3 ประการ คือ ประการแรกเกิดจากนักศึกษามีพื้นฐานในภาษาแม่ไม่มากพอจึงส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งยากและซับซ้อนกว่าการเรียนรู้ภาษาแรก ประการที่สองเกิดจากนักศึกษาไม่ทราบข้อเปรียบเทียบและเปรียบต่างระหว่างภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาแม่กับภาษาไทย และประการสุดท้ายเกิดจากการตั้งสมมติฐานในภาษาที่กำลังเรียนนั้น ๆ ผิด หรืออาจได้รับข้อมูลและสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่ผู้เรียนประสบคลาดเคลื่อนไป ทั้งนี้อาจเกิดจากตัวผู้สอนเองที่ใช้ตัวอย่างไม่ชัดเจนหรือไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดทำให้ผู้เรียนเข้าใจผิด จึงส่งผลให้เขียนผิดไปด้วย สำหรับวิธีที่จะแก้ไขความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ได้นั้น ผู้สอนควรจะศึกษาและนำทฤษฎีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียน ตลอดจนอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย (วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ, 2550) จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทำให้เห็นว่า ยังไม่มีผู้ใดศึกษาข้อผิดพลาดในด้านการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา: ศึกษากรณีการใช้คำและการสร้างประโยค ซึ่งผลการศึกษาอาจใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนิสิตกัมพูชาที่เข้ามาศึกษาในประเทศไทยในอนาคตต่อไป

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary research) มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. สืบค้นเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของภาษาไทยและลักษณะทั่วไปของภาษาเขมร เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุและข้อผิดพลาดในการเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหอสมุดของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งสืบค้นข้อมูลออนไลน์

2. รวบรวมข้อมูลจากผลงานการเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนิสิตชาวกัมพูชาจำนวน 28 คน ในโครงการพัฒนาคู่มือชีวิตศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ (Dual system) ของราชอาณาจักรกัมพูชา แบ่งออกเป็น 1) บทพูดในการสอบปลายภาคในหัวข้อ “ความประทับใจในการเรียนที่มหาวิทยาลัยบูรพา” จำนวน 28 ชิ้น จากวิชาสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวัน 2) แบบฝึกหัดและข้อสอบปลายภาคในวิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาไทย โดยแบ่งเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนมี 2 ตอน ตอนที่ 1 แก่ไขคำในข้อความให้ถูกต้องจำนวน 15 ข้อและ ตอนที่ 2 แต่งประโยคจากคำที่ให้ จำนวน 15 ประโยค และข้อสอบปลายภาคมี 2 ตอน ตอนที่ 1 เขียนคำตอบ จำนวน 14 ข้อ ส่วนตอนที่ 2 เขียนเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ความยาว 10 บรรทัด

3. วิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการสร้างประโยค พร้อมทั้งหาสาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น

4. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการใช้คำสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง

1.1 คำนาม ประโยคที่ควรใช้คำนามแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำนาม เช่น คำกริยา คำบุพบท

1.1.1 การใช้คำกริยาแทนคำนาม เช่น การใช้คำกริยา “คือ” แทนคำนาม “วิชา” ในประโยค “วันหยุดเขาไปเรียนพิเศษ คือ (วิชา) คณิตศาสตร์” การใช้คำกริยา “อยู่” แทนคำนาม “เวลา” ในประโยค “ผมไปตลาดอยู่ (เวลา) 8.15 นาที”

1.1.2 การใช้คำบุพบทแทนคำนาม เช่น การใช้คำบุพบท “ใน” แทนคำนาม “เวลา” ในประโยค “ผมเตรียมตัวไปตลาดใน (เวลา) แปรนาฬิกาสามสิบสอง นาที”

1.2 คำกริยา ประโยคที่ควรใช้คำกริยาแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำกริยา เช่น คำนาม คำวิเศษณ์ กริยาวลี

1.2.1 การใช้คำนามแทนคำกริยา เช่น การใช้คำนาม “การศึกษา” แทนคำกริยา “ศึกษา” ในประโยค “ผมมาประเทศไทยเพื่อการศึกษา (ศึกษา) เรื่องอิเล็กทรอนิกส์ที่มหาวิทยาลัยบูรพา”

1.2.2 การใช้คำวิเศษณ์แทนคำกริยา เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “เยอะ ๆ” แทนคำกริยา “ตื่นสาย” ในประโยค “ผมไป ร.ร. ไม่ทันเวลาเพราะผมนอนเยอะ ๆ (ตื่นสาย)”

1.2.3 การใช้กริยาสีแทนคำกริยา เช่น การใช้กริยาสี “มีอาชีพ” แทนคำกริยา “เป็น” ในประโยค “ดิฉันมีอาชีพ (เป็น) ครูสอน สามีของดิฉันก็เป็นครูสอนเหมือนกัน”

1.3 คำวิเศษณ์ ประโยคที่ควรใช้คำวิเศษณ์แต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำวิเศษณ์ เช่น คำกริยา คำนาม คำสันธาน

1.3.1 การใช้คำกริยาแทนคำวิเศษณ์ เช่น การใช้คำกริยา “ใช้เวลา” แทนคำวิเศษณ์ “แล้ว” ในประโยค “ผมมาถึงประเทศไทยใช้เวลาหนึ่งเดือน (แล้ว) ผมมาเรียนที่นี่สบายดีใจ”

1.3.2 การใช้คำนามแทนคำวิเศษณ์ เช่น การใช้คำนาม “งานประจำ” แทนคำวิเศษณ์ “ประจำ” ในประโยค “ผมความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็น เป็นงานประจำวัน (ประจำ)”

1.3.3 การใช้คำสันธานแทนคำวิเศษณ์ เช่น การใช้คำสันธาน “และ” แทนคำวิเศษณ์ “แล้ว” ในประโยค “วันนี้เวลาห้าทุ่มผมเล่นบอลและ (แล้ว) ล้มลงเลือดขาของผม แต่ตอนนี้ไม่มีปัญหาเลย”

1.4 คำช่วยกริยา ประโยคที่ควรใช้คำช่วยกริยาแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำช่วยกริยา คือ คำวิเศษณ์

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำช่วยกริยา เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “อาจ” แทนคำช่วยกริยา “สามารถ” ในประโยค “ผมไม่อาจ (สามารถ) พูดเขียนภาษาไทยได้แต่เวลา/ประมาณ 1 เดือน ผมอาจพูด+เขียนภาษาไทยได้นิดหน่อย”

1.5 คำบุพบท ประโยคที่ควรใช้คำบุพบทแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำบุพบท คือ คำกริยา

การใช้คำกริยาแทนคำบุพบท เช่น การใช้คำกริยา “อยู่” แทนคำบุพบท “ที่” ในประโยค “ผมมาที่นี้ เรียนสาขาไฟฟ้า เอาไปส่งสอนนักศึกษาอยู่ (ที่) กัมพูชา”

1.6 คำสันธาน ประโยคที่ควรใช้คำสันธานแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำสันธาน คือ คำวิเศษณ์

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำสันธาน เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “แล้ว” แทนคำสันธาน “และ” ในประโยค “ผมแต่งงานแล้วแล้ว (และ) ผมมีลูก 2 คน คือ ผู้หญิงและผู้ชาย”

1.7 คำลักษณนาม ประโยคที่ควรใช้คำลักษณนามแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำลักษณนาม คือ คำวิเศษณ์

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำลักษณนาม เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “ทั้งหมด” แทนคำลักษณนาม “ทุกคน” ในประโยค “อาจารย์อยู่ที่ทั้งหมด (ทุกคน) มีใจดีมาก”

2. การใช้คำผิดความหมาย

2.1 คำนาม

ประโยคที่นิสิตเลือกใช้คำนามไม่ถูกต้องตามความหมายของคำ และไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น คำว่า “แม่ชาย” “อาหาร” ดังตัวอย่างประโยค “ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้วเขาแม่ชาย (แม่คำ) ครับ” คำนาม “แม่ชาย” ควรเปลี่ยนคำนามเป็น “แม่คำ” ในประโยค “ตอนสายดิฉันกินอาหาร (ข้าว) กับไข่เจียวค่ะ” ควรเปลี่ยน คำนาม “อาหาร” เป็น “ข้าว”

2.2 คำสรรพนาม

ประโยคที่นิสิตเลือกใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้องตามความหมายของคำ และไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำสรรพนาม “คุณ” ควรเปลี่ยนคำสรรพนามเป็น “ผม” ในประโยค “ครอบครัวของคุณ (ผม) มี 5 คน คือ พ่อ แม่ พี่ชาย ผม และน้องสาว” การใช้คำสรรพนาม “เขา” ควรเปลี่ยนคำสรรพนามเป็น “พวกเขา” ในประโยค “เดียวกับเดาน่าไม่รู้จักคำไทยไปเขา (พวกเขา) จะถามอาจารย์”

2.3 คำกริยา

ประโยคที่นิสิตเลือกใช้คำกริยาไม่ถูกต้องตามความหมายของคำ และไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำกริยา “นำ” ควรเปลี่ยนคำกริยาเป็น “พา”

ในประโยค “อาจารย์ไทยทำอาหารตอนที่ยังให้ผม วันนี้อร่อยมาก และน้ำ (พา) ผมไปเที่ยวทะเลบางแสน”

2.4 คำลักษณะนาม

ประโยคที่นิสิตเลือกใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้องตามความหมายของคำและไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำลักษณะนาม “เครื่อง” ควรเปลี่ยนคำลักษณะนามเป็น “เรือน” ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ไปตลาดแหลมทองซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง (เรือน)”

2.5 คำวิเศษณ์

ประโยคที่นิสิตเลือกใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้องตามความหมายของคำและไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “ประจำวัน” ควรเปลี่ยนคำวิเศษณ์เป็น “เป็นประจำ” ในประโยค “ผมชอบการอ่านหนังสือ เล่นกีฬาประจำวัน (เป็นประจำ) ช่วยทำงานบ้าน อย่างเช่น ไปทำนากับพ่อ ความสะอาดห้องน้ำ ช่วยทำอาหารแม่”

3. การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย

ประโยคที่นิสิตเลือกใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย เช่น การใช้คำว่า “มุขวิชา” ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “วิชา” ในประโยค “ผมเป็นครูมุขวิชา (วิชา) พิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาศรีหะมุณี”

4. การใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน

4.1 การตกคำบางประเภทในประโยค

ประโยคที่จำเป็นต้องมีคำบางประเภทในประโยคเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจน แต่นิสิตไม่ได้ใส่คำเหล่านั้นลงในประโยค เช่น คำนาม คำลักษณะนาม คำกริยาช่วย คำบุพบท คำสันธาน

4.1.1 คำนาม

การตกคำนามในประโยค เช่น การตกคำนาม “เวลา” หน้าที่คำแสดงเวลา ควรเติมคำนาม “เวลา” ในประโยค “อยู่ประเทศไทย เคารพเพลงชาติ (เวลา) แปรโมงเช้า”

4.1.2 คำลักษณะนาม

การตกคำลักษณะนามในประโยค เช่น การตกคำลักษณะนาม “คน” ควรเติมคำลักษณะนาม “คน” ในประโยค “เขามีลูกชาย 3 คน ลูกชาย (คน) ที่หนึ่งมีอายุสิบห้าปี ลูก (คน) ที่สองมีอายุสิบสองปี”

4.1.3 คำกริยาช่วย

การตกคำกริยาช่วยในประโยค เช่น การตกคำช่วยกริยา “จะ” ควรเติมคำช่วยกริยาที่แสดงให้เห็นว่ากริยาในประโยคเป็นสิ่งที่จะทำในอนาคต คือ “จะ” ในประโยค “ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ ผม (จะ) ไปดูภรรยาของผมและครอบครัว”

4.1.4 คำบุพบท

การตกคำบุพบทในประโยค เช่น การตกคำบุพบท “เพื่อ” ควรเติมคำบุพบท “เพื่อ” ที่ใช้บอกวัตถุประสงค์ของการไปห้างแหลมทอง ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ไปตลาดแหลมทอง (เพื่อ) ซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง”

4.1.5 คำสันธาน

การตกคำสันธานในประโยค เช่น การตกคำสันธาน “เมื่อ...แล้วจึง” ควรเติมคำสันธาน “เมื่อ...แล้วจึง” ที่ใช้เชื่อมความเพื่อแสดงความต่อเนื่องกันของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประโยค “ตอนเช้าผมไปออกกำลังกายกับเพื่อน ผมใช้เวลา 50 นาที (เมื่อ) กลับไปคอนโดและอาบน้ำ (แล้วจึง) กินอาหารตอนเช้า”

4.2 การใช้คำบางประเภทเกินมาในประโยค

ประโยคที่ไม่จำเป็นต้องมีคำบางประเภทในประโยคเพราะทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน แต่นิสิตใส่คำเหล่านั้นลงในประโยค เช่น คำนาม คำกริยาหรือกริยาวิลี คำกริยาและคำบุพบท คำวิเศษณ์ คำสันธาน

4.2.1 คำนาม

การใช้คำนามเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำนามเกิน คือ คำว่า “เวลา” หน้าคำที่ทำหน้าที่วิเศษณ์บอกเวลา “ตอนเย็น” ควรตัดคำนาม “เวลา” ออกจากประโยค “วันอาทิตย์นี้ฉันกับครอบครัวจะไปเที่ยวทะเล (เวลา) ตอนเย็น”

4.2.2 คำกริยาหรือกริยาวลี

การใช้คำกริยาหรือกริยาวลีเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำกริยาเกิน คือ คำว่า “อยู่” ต่อท้ายคำกริยา “เข้านอน” ควรตัดคำกริยา “อยู่” ออกจากประโยค “เป็นประจำวัน ผมเข้านอน (อยู่) เวลา 5 ทุ่ม” การใช้กริยาวลีเกินคือคำว่า “มีความรู้สึก” โดยมีคำกริยา “ดีใจ” ตามมา ควรตัดกริยาวลี “มีความรู้สึก” ออกจากประโยค “ดีใจ (มีความรู้สึก) ดีใจมากที่มีโอกาสมาเรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ณ ม.บูรพาแห่งนี้”

4.2.3 คำกริยาและคำบุพบท

การใช้คำกริยาและคำบุพบทเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำกริยาเกินคือคำว่า “อยู่” คู่กับคำบุพบท “ที่” หน้าคำวิเศษบอกเวลา “ตอนสาย” ควรตัดคำกริยาและคำบุพบท “อยู่ที่” ออกจากประโยค “ผมกินอาหารเสร็จ (อยู่ที่) ตอนสายก็เอาหนังสือมาเรียน”

4.2.4 คำวิเศษณ์

การใช้คำวิเศษณ์เกินมาในประโยค เช่น การใช้คำวิเศษณ์เกิน คือ คำว่า “เสร็จ” ซึ่งมีความหมายว่า “แล้ว” ควรตัดคำวิเศษณ์คำว่า “เสร็จ” ออกจากประโยค “วันนี้คุณกินอาหารตอนกลางวัน (เสร็จ) แล้วด้วย”

4.2.5 คำสันธาน

การใช้คำสันธานเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำสันธานเกิน คือ คำว่า “และ” และคำว่า “แต่” เพื่อเชื่อมความในประโยค ควรตัดคำสันธาน “และ” และคำสันธาน “แต่” ออกจากประโยค “ผมมีลูก 2 คน ลูกโตผู้หญิง (และ) ผู้ชาย ผู้หญิงของผมมีอายุ 9 ปี (แต่) ผู้ชายของผมมีอายุ 4 ปี”

นอกจากข้อผิดพลาดด้านการใช้คำแล้ว ยังพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนิสิตชาวักมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการเรียงลำดับคำ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง

การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง เช่น การวางส่วนขยาย “ของผม” ไว้หลังคำนาม “ภรรยา” ควรวางส่วนขยาย “ของผม” ไว้ท้ายประโยค “ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ ผมไปดู ภรรยาของผมและครอบครัว (ของผม)”

2. การสลับตำแหน่งคำในประโยค

การสลับตำแหน่งคำในประโยค เช่น การสลับตำแหน่งของคำประโยคว่า “มาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า” ควรแก้ไขการเรียงลำดับคำในประโยคเป็น “มาเรียนสาขาไฟฟ้าที่นี่” ในประโยค “ผมมาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า (มาเรียนสาขาไฟฟ้าที่นี่)”

3. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม

การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม เช่น การวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ประมาณชั่วโมง” ไว้หลังคำกริยา ควรแก้ไขคำวิเศษณ์บอกเวลา “ประมาณชั่วโมง” เป็น “ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง” แล้วเขียนไว้ท้ายประโยค “วันอาทิตย์ผมซักผ้าประมาณชั่วโมงอยู่ในห้องน้ำ (ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง)”

4. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น

การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น เช่น การวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ตอนบ่าย” ไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกสถานที่ “ในห้องนอน” ควรวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ตอนบ่าย” หลังคำวิเศษณ์บอกสถานที่ “ในห้องนอน” ในประโยค “ผมชอบใจอ่านหนังสือแนะนำเที่ยวตอนบ่ายในห้องนอน (ในห้องนอนตอนบ่าย)”

จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสร้างประโยค สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ประโยคที่มีความหมายไม่ชัดเจน

ประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนอาจมีสาเหตุมาจากนิสิตไม่เว้นวรรคตอนขาดประธานของประโยค หรือใช้คำกำกวม เช่น ใช้คำนามกำกวม ใช้คำกริยากำกวม ใช้คำบอกเวลากำกวม ใช้คำบุพบทกำกวม

1.1 ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจน เนื่องจากการไม่เว้นวรรคตอนและขาดประธาน

ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจน เนื่องจากการไม่เว้นวรรคตอนและขาดประธาน เช่น การไม่เว้นวรรคตอนและขาดประธาน คือ คำว่า “ผม” ควรเว้นวรรคตอนและเติมประธาน “ผม” ในประโยค “ผมชอบการเดินทางท่องเที่ยว วันอาทิตย์ (ผม) ไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง”

1.2 ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจนเนื่องจากใช้คำกำกวม

1.2.1 ใช้คำนามกำกวม

ประโยคที่ใช้คำนามกำกวม เช่น การใช้คำนามกำกวม คำว่า “อาจารย์ไทย” ซึ่งอาจสื่อความได้ว่า อาจารย์ชาวไทย หรือ อาจารย์ที่สอนภาษาไทย จึงควรแก้ไขเป็น “อาจารย์ชาวไทย (อาจารย์ชาวไทย/อาจารย์ที่สอนภาษาไทย) ทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำผมไปเที่ยวทะเลบางแสน”

1.2.2 ใช้คำกริยากำกวม

ประโยคที่ใช้คำกริยากำกวม เช่น การใช้กริยากำกวม คำว่า “ทำบ้าน” อาจสื่อความได้ว่า เป็นการสร้างบ้าน หรือซ่อมบ้าน หรือปรับปรุงบ้าน ควรแก้ไขเป็น “สร้างบ้าน/ซ่อมบ้าน/ปรับปรุงบ้าน” ในประโยค “พ่อทำบ้าน (สร้างบ้าน/ซ่อมบ้าน/ปรับปรุงบ้าน) ใช้เวลา 2 เดือน”

1.2.3 ใช้คำบอกเวลากำกวม

ประโยคที่ใช้คำบอกเวลากำกวม เช่น การใช้คำบอกเวลากำกวม คำว่า “หัวโหมง” อาจสื่อความว่า เป็นเวลา 11 นาฬิกา หรือเวลา 17 นาฬิกาก็ได้ ควรแก้ไขเป็น “เวลา 11.00 น.” ในประโยค “เวลาหัวโหมง (เวลา 11.00 น.) ผมกำลังเรียนภาษาไทยอยู่โรงเรียน”

1.2.4 ใช้คำบุพบทกำกวม

ประโยคที่ใช้คำบุพบทกำกวม เช่น การใช้คำบุพบทกำกวม คำว่า “ใน” เมื่อใช้ในบริบทนี้ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ควรแก้ไขเป็น “ที่อยู่ใน” ในประโยค เมื่อวานผมบอกเพื่อนของผมใน (ที่อยู่ใน) ประเทศกัมพูชาเกี่ยวกับราคานาฬิกา

2. ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน

ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน เนื่องจากการเลือกใช้คำในประโยคไม่สัมพันธ์กันอาจจะทำให้ประโยคนั้นสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน

ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน เช่น การใช้คำว่า “เสร็จแล้ว” กับคำบอกเวลา “วันนี้” คำว่าเสร็จแล้วเป็นวิเศษณ์ขยายกริยา “กิน” ควรใช้เพียงคำว่า “แล้ว” ในการขยายกริยา “กิน” เพื่อให้สัมพันธ์กับเวลาที่เกิดเหตุการณ์คือ “วันนี้” ในประโยค “วันนี้คุณกินอาหารตอนกลางวัน (เสร็จ) แล้วยัง”

3. ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค

ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค เช่น ขาดประธาน ขาดกริยา หรือขาดวิเศษณ์ ซึ่งทำให้ประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ส่งผลให้ประโยคเหล่านี้มีความหมายที่ไม่ชัดเจน

ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค เช่น การขาดประธานของ ประโยคคือคำว่า “คนไทย” ควรเติมประธานในประโยค “อยู่ประเทศไทย (คนไทย) เคารพเพลงชาติแปดโมงเช้า” การขาดประธานและขาดกริยาของประโยค คือ คำว่า “ผม” และ “สอน” ควรเติมประธานและกริยาในประโยค “ผมเป็นครู (ผมสอน) รายวิชาฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาสุรเสนา” การขาดประธานและวิเศษณ์บอกสถานที่ของประโยค คือ คำว่า “ฉัน” และ “ที่...” ในประโยค “ตอนกลางวันเดิน/กับเพื่อน ไปกินอาหาร” ควรเติมประธานและวิเศษณ์บอกสถานที่ และแก้ไขเป็น “ตอนกลางวัน ฉันกับเพื่อนเดินไปกินอาหารที่...”

สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการสร้างประโยค

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการใช้คำและประโยคที่พบ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เกี่ยวกับชนิดและหน้าที่ของคำ ทำให้เกิดการใช้คำต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ คำในภาษาไทยแต่ละชนิด มีลักษณะการใช้ที่ต่างกันเมื่อนำไปประกอบประโยค หากนิสิตไม่เข้าใจว่าคำแต่ละคำ ทำหน้าที่อะไรในประโยค และคำเหล่านั้นต้องวางอยู่ในตำแหน่งใดในประโยค ก็จะไม่สามารถนำคำต่าง ๆ เหล่านั้นไปใช้ได้ถูกต้อง เช่น การใช้อาการนามแทน คำกริยา โดยเติม “การ” หน้าคำกริยาแทนการใช้คำกริยา ในประโยค “ผมมาประเทศไทย เพื่อการศึกษา (ศึกษา) เรื่องอิเล็กทรอนิกส์ที่มหาวิทยาลัยบูรพา” การใช้คำสรรพนาม ไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำสรรพนาม “เขา” แทน “เธอ” ในประโยค “ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้ว เขา (เธอ) เป็นแม่ชาย (แม่ค้า) ครี” การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำลักษณนามของนาฬิกาว่า “เครื่อง” แทน “เรือน” ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ ไปตลาดแหลมทองซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง (เรือน)” ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากภาษาไทยเป็น ภาษาที่มีคำลักษณนามจำนวนมาก ในขณะที่ภาษาเขมรมักไม่ใช้ลักษณนาม ที่มีอยู่ใน

ภาษาก็มีน้อยและมักจะเป็นคำยืมมาจากภาษาอื่น ดังนั้น นิสิตอาจจะเข้าใจว่าสิ่งของที่มีเครื่องยนต์กลไกน่าจะต้องใช้คำลักษณะนามว่า เครื่อง เหมือนกันหมด ตัวอย่างนี้อาจจะเป็นการเทียบแบบจาก คอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่องก็ได้

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากไม่สามารถเลือกใช้คำให้เหมาะกับบริบทการใช้ได้ โดยเฉพาะคำที่มีความหมายเดียวกันหรือความหมายคล้ายคลึงกันหรือความหมายใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า “อาจ” กับ “สามารถ” ในประโยค “ผมไม่อาจ (สามารถ) พุด (และ) เขียนภาษาไทยได้” คำว่า “ประจำวัน” กับ “ประจำ” ในประโยค “ผมความสะดวกห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นงานประจำวัน (ประจำ)” คำว่า “แม่ชาย” ซึ่งเป็นคำที่ไม่สื่อความหมายในภาษาไทย กับ “แม่ค้า” ในประโยค “ผมแต่งงานแล้วภรรยาของผมชื่อนิมลแล้วเขาแม่ชาย (แม่ค้า) ครับ” คำว่า “อาหาร” กับคำว่า “ข้าว” ในประโยค “ตอนสายดิฉันกินอาหาร (ข้าว) กับไข่เจียวคะ” คำว่า “ตลาด” กับ “ห้างสรรพสินค้า” ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ไปตลาด (ห้างสรรพสินค้า) แหลมทองซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง” คำว่า “สั่งสอน” กับคำว่า “สอน” ในประโยค “ผมมาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า เอาไปสั่งสอน (สอน) นักศึกษาอยู่กับพู่ชา” คำว่า “ชอบใจ” กับ “ชอบ” ในประโยค “ผมชอบใจ (ชอบ) อ่านหนังสือนำเที่ยวตอนบ่ายในห้องนอน”

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการไม่เข้าใจความหมายของคำจึงเลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับคำอื่น ๆ ที่แวดล้อมอยู่ในประโยคส่งผลให้เนื้อความในการสื่อสารเปลี่ยนแปลงไป เช่น คำว่า “เพลงชาติ” ในประโยค “อยู่ประเทศไทยเคารพเพลงชาติ (ธงชาติ) แแปดโมงเช้า” คำว่า “ดู” ในประโยค “ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ผมไปดู (เยี่ยม) ภรรยาของผมและครอบครัว” คำว่า “โมง” ในประโยค “ผมและเธอจะไปบ้านของคุณอยู่ (เวลา) เจ็ดโมงนาที่ (โมง) คำว่า “ทุ่ม” ในประโยค “วันนี้เวลาห้าทุ่ม (ห้าโมงเย็น) ผมเล่นบอล...” คำว่า “ชั่วโมง” ในประโยค “หกชั่วโมง (หกโมงเย็น) ผมและเพื่อนไปริมทะเลกินอาหารที่นั่น”

การไม่เข้าใจเรื่องความหมายของคำในภาษาไทยอีกลักษณะหนึ่ง คือ การไม่เข้าใจหรือการขาดความรู้ว่าคำในภาษาไทยมีทั้งคำที่มีความหมายตรงและความหมายโดยนัย หรือคำคำหนึ่งที่น่าจะตีความหมายได้หลายนัย ด้วยสาเหตุนี้จึงอาจทำให้นิสิตใช้คำที่มีความหมายกำกวม โดยไม่รู้ว่าคำเหล่านั้นสามารถสื่อความหมายได้หลายนัย เช่น ประโยคที่ใช้คำกริยากำกวม “พ่อทำบ้านใช้เวลา 2 เดือน” คำว่า “ทำบ้าน”

อาจหมายถึง “สร้างบ้านหรือซ่อมบ้านหรือปรับปรุงบ้าน” ประโยคที่ใช้คำนามกำกวม “อาจารย์ไทยทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำผมไปเที่ยวทะเลบางแสน” คำว่า “อาจารย์ไทย” อาจหมายถึง “อาจารย์ชาวไทยหรืออาจารย์ที่สอนภาษาไทย”

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่

คำบางคำที่เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำอาจเนื่องมาจากนิสิตมีความเคยชินกับภาษาแม่ จึงนำคำในภาษาของตนมาใช้ในภาษาไทย ดังตัวอย่าง ประโยค “ดิฉันมีอาชีพครูสอน (ครู) สามิของดิฉันก็เป็นครูสอน (ครู) เหมือนกัน” คำว่า “ครูสอน” ในภาษาเขมร คือ “ครูบ็องเรียน” ซึ่งมีความหมายว่า “ครู” นิสิตแปลศัพท์คำว่า “ครูบ็องเรียน” มาเป็น “ครูสอน” ในภาษาไทยเนื่องจากอิทธิพลของคำในภาษาแม่ที่ใช้อยู่เป็นประจำ ประกอบกับนิสิตอาจคิดว่าคำทั้งสองเมื่อแปลความหมายแล้วก็มี ความหมายว่า “ครู” เหมือนกัน

ประโยค “ผมแต่งงานแล้วแล้วผมมีลูก 2 คน คือ (เป็น) ผู้หญิงและผู้ชาย” ในภาษาเขมรมีคำว่า “กือ” กับ “เจีย” ซึ่งคำว่า “กือ” แปลเป็นไทยได้ว่า “คือ” ส่วน “เจีย” แปลเป็นไทยได้ว่า “เป็น” นิสิตส่วนใหญ่จะใช้ คือ ในประโยคภาษาไทย อาจเนื่องมาจากคุ้นเคยกับคำว่า กือ ในภาษาเขมร ประกอบกับนิสิตอาจไม่เข้าใจอย่างชัดเจนว่า คำว่า คือ กับ เป็น ในภาษาไทยนั้นมีการใช้ในบริบทที่ต่างกัน จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำ

ประโยค “ตอนเช้าหกโมงผมตื่นนอนไปล้างหน้า ภูฟัน (แปรงฟัน) เสรีจกินมามา” ในประโยคนี้นิสิตใช้คำว่า “ภูฟัน” ซึ่งเป็นคำที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแม่ เพราะในภาษาเขมรมีคำว่า “โตะฮ ทมัญญ” แปลตามตัวว่า “ภูฟัน”

ประโยค “ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้วเขาแม่ชาย (แม่ค้า) ครับ” ในประโยคนี้นิสิตใช้คำว่า “แม่ชาย” ประเด็นนี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลของภาษาแม่ คำว่า ชาย ในภาษาเขมร ใช้คำว่า ฌัก ผู้ชาย จะใช้ว่า ฌุกฌัก ซึ่งใช้ได้ทั้งกับคนชายที่เป็นผู้ชายและผู้หญิง ในภาษาไทยมักเรียกผู้ชายว่า แม่ค้า หรือพ่อค้า ไม่เรียกว่า แม่ชาย หรือพ่อชาย ทำให้ นิสิตที่ยังรู้จักคำศัพท์ภาษาไทยไม่มากพอ รู้จักแต่คำว่า ชาย จึงเลือกใช้คำว่า แม่ชาย แทนแม่ค้า

ประโยค “วันอาทิตย์ ผมไปเล่น (ไปเที่ยว) แลมหองตอนสายกับเพื่อน” ในภาษาเขมรมีคำว่า “ตีวเลง” ซึ่งมีความหมายว่า ไปเที่ยว คำว่า “ตีวเลง” แผลแบบตรงตัวคือ “ไปเล่น” การที่นิสิตใช้คำว่า ไปเล่น แทนคำว่า ไปเที่ยว อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของคำในภาษาแม่ที่ใช้อยู่เป็นประจำ ประกอบกับนิสิตอาจนึกคำภาษาไทยไม่ออก จึงใช้วิธีการแปลศัพท์ในภาษาเขมรมาใช้ในภาษาไทยเพราะเข้าใจว่าคำทั้งสองมีความหมายเหมือนกัน

ประโยค “อาจารย์ไทยทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และน่า (พา) ผมไปเที่ยวทะเลบางแสน” การที่นิสิตใช้คำว่า “น่า” ในประโยคนี้เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ คำว่า น่า ภาษาเขมรใช้ว่า น้า

ประโยค “ผมเป็นครุमुखิชา (รายวิชา) ฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาสุรสีห์มุนี” ในประโยคนี้นิสิตใช้คำว่า “मुखิชา” ซึ่งแปลว่า “รายวิชา” ซึ่งเป็นคำที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแม่

5. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยคและลำดับการเรียงคำในประโยค ถึงแม้ภาษาไทยและภาษาเขมรจะมีหลักในการเรียงคำในประโยคเหมือนกัน คือ ประธาน กริยา กรรม แต่โครงสร้างของประโยคหรือการลำดับความในประโยคอาจมีความแตกต่างกัน ซึ่งหากนิสิตไม่เข้าใจหลักในการเรียงลำดับคำ และการลำดับความในประโยคของภาษาไทยอย่างชัดเจนแล้ว ก็อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียงคำในประโยค หรือการสร้างประโยคที่ไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน เช่น

ประโยค “ผมกินอาหารเสร็จจอยู่ที่ตอนสายก็เอาหนังสือมาเรียน (ผมกินอาหารเสร็จ ตอนสายก็มาเรียนหนังสือ)”

ประโยค “หกชั่วโมงผมและเพื่อนไปริมทะเลกินอาหารที่นั่น (หกโมงเย็นผมและเพื่อนไปกินอาหารที่ริมทะเล)”

ประโยค “ผมต้องมาเรียนอยู่ที่ ประเทศไทย จำนวน 3 เดือน ใน จ.ชลบุรี ม.บูรพา คณะศึกษาศาสตร์ (ผมต้องมาเรียนที่ประเทศไทยเป็นเวลา 3 เดือน ผมเรียนที่คณะศึกษาศาสตร์ ม.บูรพา จ.ชลบุรี)”

โครงสร้างหลักของประโยคในภาษาไทยต้องประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ซึ่งอาจมีการละส่วนใดส่วนหนึ่งได้ในบางบริบท หรืออาจนำกริยาหรือกรรม ขึ้นต้นประโยคได้หากต้องการเน้น การที่นิสิตขาดความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนในเรื่อง โครงสร้างประโยค ก็อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการสร้างประโยคได้ เช่น ประโยคที่ขาดประธาน “อยู่ประเทศไทยเคารพเพลงชาติแปดโมงเช้า (ที่ประเทศไทย คนไทยเคารพธงชาติเวลา 8 นาฬิกา)”

6. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า ความสะเพร่าเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น ประโยค “ผมแต่งงานแล้วแล้ว (และ) ผมมีลูก 2 คน คือ ผู้หญิงและผู้ชาย” จากตัวอย่างคำว่า “แล้ว” กับคำว่า “และ” อาจมีความคล้ายกันในความรู้สึกของนิสิต หากไม่ระมัดระวังในการเขียนและไม่เข้าใจ ความหมายหรือบริบทการใช้คำทั้งสองในประโยค ก็อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ คำดังกล่าวได้

ประโยค “ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นประจำวัน” ในประโยคตัวอย่างนี้นิสิตเขียนคำว่า “ทำ” ตกไปซึ่งอาจเกิดเนื่องจากความสะเพร่า ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น “ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นประจำ”

แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการสร้างประโยค

จากสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและประโยคที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำไม่ว่าจะมีสาเหตุมาจากขาดความรู้เกี่ยวกับชนิด และหน้าที่ของคำ การไม่สามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายเดียวกันหรือความหมาย คล้ายคลึงกันหรือความหมายใกล้เคียงกันให้เหมาะกับบริบทการใช้ได้ และการไม่เข้าใจ ความหมายของคำ ควรแก้ไขโดยการสอนให้นิสิตรู้จักชนิดของคำในภาษาไทย โดยต้อง รู้ว่าคำแต่ละชนิดในภาษาไทยทำหน้าที่อะไรได้บ้างในประโยค เช่น คำนาม ทำหน้าที่ เป็นได้ทั้งประธานและกรรมของประโยค เป็นต้น นอกจากนี้ต้องอธิบายให้นิสิตเข้าใจ อย่างชัดเจนว่ามีคำในภาษาไทยจำนวนหนึ่งที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่มีการใช้ ที่ต่างกันในแต่ละบริบท และยังมีคำในภาษาไทยอีกจำนวนไม่น้อยที่มีทั้งความหมาย โดยตรงและความหมายโดยนัย บางคำก็สามารถตีความได้หลายนัยอีกด้วย เมื่อนิสิต

มีความรู้ในเรื่องเหล่านี้แล้ว การฝึกใช้คำเหล่านี้โดยการให้นิสิตแต่งประโยคด้วยตนเอง และมีผู้สอนคอยช่วยตรวจและแก้ไขจะทำให้สามารถลดข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำลงได้

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยคและลำดับการเรียงคำในประโยค ควรแก้ไขโดยการให้ความรู้แก่นิสิตในเรื่องโครงสร้างของประโยคในภาษาไทยว่าประโยคต้องประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ซึ่งในการเขียนประโยคโดยทั่วไปมักขึ้นต้นด้วยประธานของประโยค แต่ในบางกรณีอาจนำกริยาหรือกรรมขึ้นต้นประโยคได้หากต้องการเน้น หรืออาจมีการละส่วนใดส่วนหนึ่งได้ในบางบริบท นอกจากนี้ ผู้สอนควรอธิบายเรื่องการเรียงลำดับคำและการลำดับความในประโยคของภาษาไทยให้นิสิตเข้าใจชัดเจน การอธิบายควรมีตัวอย่างประโยคข้อความหรือเรื่องราวที่มีโครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง รวมทั้งมีการเรียงลำดับคำและมีการลำดับความที่ถูกต้องชัดเจนให้นิสิตได้อ่าน เนื่องจากการได้อ่านสิ่งที่ถูกต้องเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำไปสู่การเขียนที่ถูกต้องด้วย เมื่อนิสิตได้เห็นประโยคที่ถูกต้องแล้วควรให้นิสิตได้ฝึกแต่งประโยคหรือเขียนเรื่องราวต่าง ๆ อาจเริ่มจากการเขียนบันทึกประจำวันก่อนในช่วงแรก แล้วจึงให้นิสิตฝึกเขียนเรื่องที่มีความยาวเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ โดยควรฝึกการเขียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อลดข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างประโยค การเรียงลำดับคำ และการลำดับความในการเขียนของนิสิตให้น้อยลง

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ นอกจากจะทำให้เกิดการใช้คำไม่ถูกต้องแล้ว ยังส่งผลให้ประโยคที่ใช้คำเหล่านั้นไม่สามารถสื่อความหมายได้หรือสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจนอีกด้วย การแก้ไขข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำและการสร้างประโยค ที่มีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ สามารถแก้ไขได้โดยใช้แนวทางเดียวกันกับการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ กล่าวคือ ควรอธิบายให้นิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชนิดของคำ หน้าที่ของคำ ความหมายของคำ โครงสร้างประโยค การเรียงลำดับคำ การลำดับความในภาษาไทยกับภาษาเขมรซึ่งเป็นภาษาแม่ของนิสิต เพื่อนิสิตจะได้ไม่นำสิ่งที่มิใช้ในภาษาแม่มาปะปนในการใช้เขียนคำภาษาไทย ซึ่งหากผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาเขมรและมีความรู้หลักภาษาไทยที่ดี ก็จะสามารถอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสองให้นิสิตเห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะทำให้การแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องนี้จะทำได้ดียิ่งขึ้น

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า ควรแก้ไขโดยการฝึกให้นิสิตแต่งประโยคภาษาไทยด้วยตัวเอง ซึ่งอาจทำได้โดยการกำหนดคำเพื่อให้นิสิตแต่งประโยค จากนั้นอาจกำหนดหัวข้อเรื่องให้นิสิตเขียนโดยเริ่มจากการเขียนย่อหน้าก่อน แล้วอาจให้เขียนข้อความที่มีความยาวเพิ่มขึ้น เช่น เขียนเรียงความ การให้นิสิตได้ฝึกแต่งประโยคอย่างสม่ำเสมอ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น จะช่วยให้ข้อผิดพลาดในการเขียนที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่าลดลงได้

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า มีประเด็นที่ควรพิจารณาดังนี้

1. การขาดความรู้เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ รวมถึงการขาดความรู้และความเข้าใจเรื่องความหมายของคำ ไม่ได้เป็นสาเหตุเดียวที่ทำให้นิสิตไม่สามารถเลือกใช้คำได้ถูกต้องตามความหมายของคำและตามบริบท แต่อิทธิพลของภาษาแม่ก็มีส่วนทำให้นิสิตเลือกใช้คำบางคำที่เป็นคำในภาษาเขมรมาใช้โดยวิธีการแปลศัพท์ เช่น การใช้คำว่า “ไปเล่น” ซึ่งแปลมาจากคำเขมรว่า “ตีวงเลง” แทน “ไปเที่ยว” หรือในประโยค “ผมไม่อาจ (สามารถ) พุด (และ) เขียนภาษาไทยได้” การที่นิสิตเลือกใช้คำว่า “อาจ” อาจเนื่องจากนิสิตไม่สามารถเลือกใช้คำในภาษาไทยที่เหมาะสมกับบริบทการใช้ได้ นั่นคือคำว่า “สามารถ” และการที่นิสิตเลือกใช้คำว่า “อาจ” อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะในภาษาเขมรมีคำว่า “อาจ” ซึ่งมีความหมายว่า “กล้าเป็นได้ ทำได้ อาจ หายู” ความคุ้นเคยกับคำในภาษาแม่ ประกอบกับความเข้าใจว่า “อาจ” กับ “สามารถ” น่าจะใช้แทนกันได้ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำดังกล่าว

2. การที่นิสิตขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยค ลำดับการเรียงคำ และการเรียงลำดับความในประโยค อาจส่งผลให้ประโยคไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน แต่จากการสังเกตพบว่า นิสิตสามารถสร้างประโยคที่มีโครงสร้างประโยคถูกต้องซึ่งเป็นประโยคที่มีประธาน กริยา กรรม และมีส่วยขยาย แต่ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่เกิดเนื่องจากลำดับการเรียงคำในประโยคบางตำแหน่งและการลำดับความ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตให้ความสำคัญกับโครงสร้างของประโยค แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับลำดับการเรียงคำหรือการลำดับความเท่าที่ควร จึงทำให้ประโยคที่นิสิต

ใช้ส่วนใหญ่มีลำดับการเรียงคำ หรือการลำดับความที่ไม่ถูกต้องตามบริบทการใช้ในภาษาไทย ส่งผลให้ประโยคเหล่านั้นสื่อความได้ไม่ชัดเจน เช่น “ผมต้องมาเรียนอยู่ที่ประเทศไทย จำนวน 3 เดือน ใน จ.ชลบุรี ม.บูรพา คณะศึกษาศาสตร์” ประโยคนี้มีประธาน มีกริยา มีส่วนขยายกริยาเพื่อบอกเวลาและสถานที่ แต่ลำดับการเรียงคำและการเรียงลำดับความไม่ถูกต้องตามบริบทการใช้ในภาษาไทย ถ้าจะสร้างประโยคให้มีโครงสร้างของประโยคที่ครบถ้วน รวมถึงมีลำดับการเรียงคำและการเรียงลำดับความที่ถูกต้อง ประโยคต้องเป็นดังนี้ “ผมต้องมาเรียนที่ประเทศไทยเป็นเวลา 3 เดือน ผมเรียนที่คณะศึกษาศาสตร์ ม.บูรพา จ.ชลบุรี”

จากผลการศึกษาและการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการสร้างประโยคของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาต่างชาติอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาชาวลาว เวียดนาม จีน และเกาหลี นอกจากนี้ยังพบว่า สาเหตุสำคัญสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว คือ อธิพจน์ของภาษาแม่

ภาษาแม่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพาค่อนข้างมาก เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่เข้าไปเป็นสาเหตุร่วมกับสาเหตุอื่นที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ซึ่งสาเหตุประการแรกเกิดจากนักศึกษามีพื้นฐานในภาษาแม่ไม่มากพอ จึงส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งยากและซับซ้อนกว่าการเรียนรู้ภาษาแรก ประการที่สอง เกิดจากนักศึกษาไม่ทราบข้อเปรียบเทียบและเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่กับภาษาไทย และประการสุดท้าย เกิดจากการตั้งสมมติฐานในภาษาที่กำลังเรียนนั้น ๆ ผิด หรืออาจได้รับข้อมูลและสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่ผู้เรียนประสบคลาดเคลื่อนไป ทั้งนี้อาจเกิดจากตัวผู้สอนเองที่ใช้ตัวอย่างไม่ชัดเจนหรือไม่ครอบคลุม เนื้อหาทั้งหมดทำให้ผู้เรียนเข้าใจผิด จึงส่งผลให้เขียนผิดไปด้วย (วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ, 2550) สำหรับวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่นั้น อาจทำได้โดยผู้สอนควรจะศึกษาและนำทฤษฎีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งศึกษาคความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียน ตลอดจนอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย (วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ, 2550)

ข้อเสนอแนะการวิจัย

เนื่องจากในปัจจุบันมีนิสิตนักศึกษาจากประเทศกัมพูชาเข้ามาศึกษาหลักสูตรภาษาไทยในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น จึงควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาในกลุ่มนี้ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้นิสิตนักศึกษาต่างชาติที่ใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ โดยควรมีการวิจัยเรื่องการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูด ของนิสิตนักศึกษาชาวกัมพูชาที่ศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาของไทย

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา” ขอขอบคุณ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่จัดสรรทุนสนับสนุนงานวิจัยนี้

รายการอ้างอิง

- กั้วล คัชซิมา, ญัฐพล จันทรังม, ประยูร ทรงศิลป์, ศานติ ภัคดีคำ และอัญชญา จิตสุทธิญาณ.
(2550). พจนานุกรม ไทย-เขมร ฉบับคณะกรรมการร่วมไทย-กัมพูชา. กรุงเทพฯ:
คณะกรรมการสมาคมวัฒนธรรมไทย-กัมพูชา กรมสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศ.
กาญจนา นาคสกุล. (2524). *อ่านภาษาเขมร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
กำชัย ทองหล่อ. (2552). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์.
คณะกรรมการทุนพระยาอนุমানราชชน. (2517). *พจนานุกรมเขมร-ไทย ฉบับทุนพระยา
อนุมานราชชน*. กรุงเทพฯ: จงเจริญการพิมพ์.
จองบก แซ. (2543). *ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย
ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*
ชนิกา คำพุ่ม. (2545). *การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย
ชั้นปีที่ 4 สถาบันขนชาติยูนิาน สาราณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*
นวรรรณ พันธุมธา. (2554). *ไวยากรณ์ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. (2555). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษา
นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์*, 31(1),
123-137.
ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). *รายงานการวิจัยเรื่อง นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดใน
การเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
พาน จองบินท์. (2552). *การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา
เวียดนาม. สารนิพนธ์สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2550). *การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาว
ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. วันที่ค้นข้อมูล 29 ตุลาคม 2561,
จาก <http://kucon.lib.ku.ac.th/Fulltext/KC4513002.pdf>*

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ:
ราชบัณฑิตยสถาน
- วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ. (2550). *อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการเขียนภาษาไทยของ
นักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพาและกิจการต่างประเทศ*.
เชียงใหม่: สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- สุธิงค์ พงศ์ไพบูลย์. (2532). *หลักภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 9)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อุไรศรี วรศะริน. (2553). *ร่องรอยภาษาเขมรในภาษาไทย (อรวรรณ บุญยฤทธิ, จตุพร
โคตรกนก และสมเกียรติ วัฒนาพงษากุล, ผู้แปล)*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษา
ตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ.